

клюмнаха въ покруса и блѣнъ за хубава пролѣтъ посърнали трѣви и цвѣтенца, и капѣха златни листенца — и тихичко застилахъ студената и морна земя...

Вуйчо Ваню

Ежъ и Лисица

Едно врѣме лисицата и ежътъ били приятели. И като всички добри приятели, рѣшили заедно да живѣятъ, да си помагатъ и задружно да си изкарватъ прѣхраната.

Било пладне и лисицата повела ежа къмъ лозята за грозде. Вървѣли, вървѣли мълчешката, най-послѣ лисицата запитала ежа:

— Ти, братко Ежко, знаешъ ли много хитрости?

— Зная само тринки, но сж добринки, — отговорилъ ежътъ.

— Ехъ, и азъ съмъ тръгнала съ тебе. Ти нищо не си знаелъ. Азъ, байно, зная не три, а триста и три! Ти ще вървишъ слѣдъ мене и ще слушашъ моитѣ думи. Азъ ще съмъ воеводата!

Така въ разговоръ стигнали първото лозе. Лозитѣ били отрупани съ зрѣло розде. Полакомила се лисицата и, безъ много да му мисли, хопъ-тропъ та право въ капана. Отъ страхъ горката кума лиса изгубила и ума и дума. Ами сега?

И почнала да се моли на ежа:

— Братъ да ми си, помогни ми! Моитѣ хитрости тукъ не ще ми помогнатъ...